

opusdei.org

Zgodbe s Svetovnega dneva mladih

Krakov. 2016. Na tisoče mladih je z vseh štirih strani sveta prišlo na Poljsko, da bi skupaj s papežem Frančiškom sodelovali na 31. svetovnem dnevu mladih. Vsakdo s svojo zgodbo, hrepenenjem in skrbmi.

5. Avg. 2016

**Emanuel Umuc, 18 let in Johannes,
15 let. Turčija**

“Prihajam iz države, kjer je od 75 milijonov prebivalcev le 55.000 katoličanov, in ljudje so presenečeni, ko vidijo tukaj, v Krakovu, na desetine Turkov s turškimi zastavami, toda tako je ... Smo katoličani iz Istambula in Antiohije. Kot veš, je bila le-ta prvi kraj, kjer so Jezusove učence imenovali *kristjane*, tako da ne moremo manjkati ...

Skratka, oprosti, ker navajam te podatke, ampak ravno se pripravljam na izpit iz zgodovine na univerzi in imam glavo polno števil in letnic. Torej, moje srce moli za težave v naši državi. Molimo za mir in za vsakogar, ne glede na politično usmeritev.”

“Kaj pa je to usmiljenje? To je usmiljenje: ljubezen do človeka, ker nas ne zanimajo njegove ideje, ampak nas zanima človek,” je naglo in bistro odgovoril 15-letni Johannes, čigar oče je Turek in mama Nemka.

Papež nas je spomnil na Jezusovo sporočilo: *“Ljubite drug drugega, kakor sem vas jaz ljubil, kajti če ljubimo samo tiste, ki nas ljubijo, kakšno zasluženje imamo ...?”*

Ryan, 25 let. Indija (živi v Kuvajtu)

“Sem Indijec, rojen v Bombaju, prebivam pa v Kuvajtu, kjer živim s svojo materjo in babico, oče mi je namreč umrl pri 13 letih zaradi srčnega infarkta. Življenje ni vedno rožnato in moja mama je morala znova v službo, da bi nas lahko preživljala. Po zaslugi njene požrtvovalnosti sem lahko študiral inženirstvo. Danes uživam v svojem delu, vendar me je izguba očeta spodbudila k razmišljanju o odgovornosti, ki jo predstavlja oče.

3. aprila letos me je zelo pretreslo, ko je skupina teroristov v Jemnu umorila 16 ljudi (med njimi več

redovnic Usmiljenk) in ugrabila indijskega duhovnika Toma Uzhunnalila. Bil je pravi šok, ko sem razmišljal o ljudeh, ki razdajajo svoje življenje za druge vse do mučeništva v XXI. stoletju. To je poživilo mojo vero.

Zdaj poskušam iti vsak dan k maši, da bi spoznal, ali Bog hoče od mene, naj pomagam drugim preko duhovništva. V tolažbo mi je, ko vidim, da nikdar nisem sam, čeprav pripadam manjšini v muslimanski državi. Bog je vedno zvest in po zaslugi občestva svetnikov razumem, da me bo krakovska množica spremljala vse življenje.”

Pamela, 21 let. Ekvador

“Študiram medicino na Katoliški univerzi v Santiagu de Guayaquil (Ekvador). Sem dekle močnih čustev in vem, da moram uporabljati tudi

glavo, saj vem, da če se dobro ne izobrazim, bom nemočna v izzivih.

Sem študentka in moj cilj je postati dobra pediatriinja, da bi lahko branila kulturo življenja, kajti brez pravice do rojstva ne obstaja nobena druga človekova pravica. Svoj razum izobražujem v antropoloških argumentih — ne samo v verskih, ali zato, *ker tako pravi Cerkev* —, kajti Cerkev se na prvem mestu opira na to, kar je človeška oseba in njeno dostojanstvo.

Na SDM sem prejela veliko luči. Moj fant mi pomaga rasti in skupaj hodiva na srečanja krščanskega in kulturnega izobraževanja: imamo debate, pogovarjamo se ob ogledu filmov. V Krakovu prosim srčnosti Devico Marijo, da bi ji posvetila svoje življenje, obenem pa verjamem v zakon, ki je pot popolnosti.”

Egle, 27 let. Litva

“Prihajam iz Vilniusa, trenutno pa delam kot zobozdravnica v Bristolu (Velika Britanija). Letos se trudim slediti papeževim nasvetom in razmišljati o usmiljenju.

Ko ljudje pomislijo na zobozdravnika, si predstavljajo nekoga, ki ima lepo premoženje in še lepši nasmeh, nekoga, ki je v družbi uspešen, oz. slavi zmagoslavje v življenju. Vendar pa — kot se v resnici dogaja — mislim, da ne moremo posameznikov metati v isti koš in lepiti etikete človeku na hrbet, saj bi nam to onemogočilo zares videti posameznika. Biti moramo človeški do drugih (usmiljeni). Vsakdo je edinstven — kot nas uči Jezus — in nihče tukaj ni dokončno obsojen na dobro ali slabo, in tega ne smemo posploševati. Vsakega človeka je treba imeti rad ... onkraj

naših predsodkov (upravičenih ali namišljenih).

Tako preko navideznega nasmeha na ustih človeka, ki pride v ordinacijo, poskušam videti človekov obraz, oči in zobe. Ter dušo. Pomislim pa tudi na to, da ima morda veliko težav.

Vsak dan molim za bližnje ljudi, ki imajo težave z alkoholom, za bolne otroke, ki prihajajo k meni na pregled, in tudi v primeru dogodkov iz lastnega življenja, ki mi pomagajo razumeti, da niti uspehi niti porazi niso dokončni, in da drugim ne morem dodeljevati etiket. Da je edini osebni naziv, ki ga imam in ki ga ima vsakdo, ta, da sem *božji otrok*. Živeti ni lahko, toda papež me spodbuja k tej kulturi razumevanja in k temu, da *ne zavračam nikogar*.”

Benedikta, 42 let. Latvija

“Sem *proizvod* stare Sovjetske zveze. Moja babica je govorila, da smo katoličani, toda morda smo bili katoličani samo po kulturi. V resnici so moji starši živeli v generaciji, ki je dihala kulturo sumničenja, ki ga je zasejal komunizem, kar je postalo resničnost, ko nas je moj oče zapustil, ko je bila moja mama še noseča. Tako je moja mama rodila, njega pa nisem nikoli poznala. Vendar mi ni bilo treba odpustiti, morda zato, ker me je Bog naučil ljubiti.

Po zaslugi kulture sem življenje osredotočila na drug način ob branju knjige *Kristina, Lavransova hči*. Moja ljubezen do koralne glasbe pa me je privedla v Cerkev. Bila sem krščena pri 18. letih v Llepaii (Latvija), v stolnici sv. Jožefa, to je bilo leta 1992. Takrat je bila Latvija že samostojna in v mojo deželo se je vrnilo krščansko življenje ...

Zgodilo pa se je, da me je neka prijateljica spodbudila, naj grem študirat hotelirstvo v Stockholm, in tako je tudi bilo. Bilo me je strah in kulturna sprememba je bila velika: nov jezik in novi ljudje. Tam sem še nadalje poglobila svoje krščansko življenje in pomagala svoji družini. Tudi moja mama in moj brat sta se odločila, da se krstita, ko sta spoznala, kaj je vera. Moja mama se je poročila z mojim očimom in prav na dan njunega spreobrnjenja sta prejela prvo sveto obhajilo. Danes živita na Nizozemskem, saj sta se morala pred časom odseliti v iskanju zaposlitve — ko je imela mama že 50 let —, kajti položaj v Latviji je bil zelo težak.

Pred časom me je moj dedek vprašal, ali si želim spoznati svojega biološkega očeta. Jaz zaradi vsega tega ne trpim, saj sem že prej odpustila svojemu očetu in sem hvaležna materi, ker mi je dala

življenje. Mislim, da sem največ trpela zaradi trpljenja, ki ga je prestajala moja mama. Vem, da življenje ni matematika in da na nekatera vprašanja ni lahkih odgovorov. Sem odprta in istočasno molim zanj.

Kar se mene tiče, me uresničuje to, da lahko tolažim nekoga, ki to potrebuje. Danes sem hvaležna Bogu, ki mi je pomagal, in svetemu Jožefmariju, ki mi je pred 22 leti naklonil poklic numerarije pomočnice v Opus Dei.”

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/zgodbe-s-
svetovnega-dneva-mladih/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/zgodbe-svetovnega-dneva-mladih/) (4. Avg.
2025)